

„Egy a test és egy a Lélek, amint hivatások is egy reménységre szól.” (Ef 4,4)

A keresztények egységéért tartott imahéten[1] meghívást kapunk, hogy figyelmünket egy jellegzetes témára összpontosítsuk, amelyet Pál az Efezusi levelében említ.

Az úgynevezett fogságban írt levelekben Pál a címzettekhez fordul, és arra buzdítja őket, hogy az egységükkel tegyenek hiteles tanúságot a hitükről.

Egy a hit, egy a Lélek, egy a reménység, amelyre az egységünk épül, és csak ezáltal lehet tanúságot tenni egyetlen testként Krisztusról.

„Egy a test és egy a Lélek, amint hivatások is egy reménységre szól.”

Pál a reményre hív minket. Mi a remény, és miért buzdít arra, hogy éljünk vele?

A remény bennünk él, mint egy csíra, ajándék és feladat, amelyet kötelességünk őrizni, ápolni és mindenki javára kamatoztatni. „A keresztény remény a hegygerincre állít bennünket, arra a keskeny ösvényre, ahol hivatásunknál fogva minden nap és minden órában úgy dönthetünk, hogy hűek maradunk Isten irántunk tanúsított hűségéhez.”[2]

Hívásunk, a keresztények meghívása nem csak Isten és az egyes ember között valósul meg, hanem „egybehívás”, mert együtt kaptunk meghívást az egységre mindannyian, akik az evangélium élésére köteleztük el magunkat. Chiara Lubich beszédeiben és írásaiban gyakran kifejezetten hivatkozik az egységre, amely sajátos nézőpontja is a lelkeségének, gyümölcse Jézus jelenlétének közöttünk. És ez a jelenlét mély boldogság forrása.

„Ha a keresztény számára ennyire fontos az egység, akkor ebből az következik, hogy semmi nem áll ellentétben annyira hivatásával, mint amikor az egység ellen vét. Az ember minden alkalommal az egység ellen követ el bűnt, amikor enged az individualizmus újra és újra megjelenő kísértésének, mely arra ösztönöz, hogy saját tetszésünk szerint tegyük a dolgokat. Ilyenkor saját véleményünk szerint járunk el, érdekeink vezetnek, vagy tekintélyünket akarjuk gyarapítani, nem törődünk a többiekkel, sőt lebecsüljük őket, semmibe véve vágyaikat és jogaikat.”[3]

„Egy a test és egy a Lélek, amint hivatásokat is egy reménységre szól.”

Guatemalában nagyon aktív a párbeszéd a különböző keresztény egyházak tagjai között.

Ramiro írja: „Egy csoporttal, amely különböző felekezetekhez tartozó tagokból áll, előkészítettük a keresztények egységéért szóló imahetet. A fiatalokkal együtt beillesztettünk a programba egy művészeti fesztivált és nagyon változatos alkalmakat a különböző templomokban. A Katolikus Püspöki Konferencia megkért minket, hogy folytassuk ezt a munkát, és készítsünk elő egy találkozót katolikus püspökök és különböző egyházak tagjai közt, akik egész Amerikából érkeznek majd a niceai zsinat 1700. évfordulójának megünneplésére. Túl ezeken a tevékenységeken nagyon erős egységet tapasztalunk ebben a csoportban mindnyájunk között, és az egység gyümölcseit is, mert testvériséget, örömet és békét hoz.”

Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában

[1] Az északi féltekén január 18-tól 25-ig, a déli féltekén pedig pünkösd hetében zajlik.

Az idei imádság szövegét egy ökumenikus csoport készítette, amelyet az örmény apostoli egyház koordinált.

[2] Madeleine Delbrêl, akit sokan a 20. század egyik legjelentősebb spirituális személyiségének tartanak

https://www.pasomv.it/files/bocc/madalein_del_brel_noi_spes.pdf

[3] C. Lubich, Az élet Igéje, 1985. július

forrás: fokolare.hu